

keafstemning måtte alle namibianere uden for Namibia gives tilladelse til at vende tilbage og politiske fanger frigives. Af andre forslag fremsat af bl. a. Zambia kan nævnes, at frihedsbevægelserne skulle gives observatørstatus i særorganisationerne, at Namibia-rådet skulle gives beføjelser til at sikre, at patent- og andre afgifter på de udenlandske, økonomiske, finansielle og andre interessegrupper, der nu virker i Namibia, anvendtes til uddannelse af namibianerne, at der udnævntes en permanent højkommissær for Namibia og at Namibia-rådets medlemstal og mandat blev udvidet. Krav om anvendelse af kap. VII-foranstaltninger blev kun fremsat af ganske få lande, bl. a. Afghanistan, Syrien og Zambia.

Omtalen af Sydrhodesia-spørgsmålet var stærkt præget af de da igangværende drøftelser i Sydrhodesia vedrørende muligheden for en aftale mellem Storbritannien og Sydrhodesia og de i USA foretagne skridt til legalisering af import af krom fra Sydrhodesia. I langt de fleste afroasiatiske indlæg fordømtes Storbritannien for at føre drøftelser med det illegale mindretalsstyre, og Storbritannien blev flere gange under debatten opfordret til at forsikre, at NIBMAR — no independence before majority rule — stod ved magt (opfordringerne blev ikke imødekommet fra britisk side). Der blev udtrykt bekymring for, at drøftelser med Smith-regimet gav dette et skær af anerkendelse. Beklagelser over, at sanktioner ikke havde haft den ønskede virkning, blev i de fleste tilfælde efterfulgt af krav om udvidelse af sanktionerne inden for art. 41's rammer. Derimod blev påstandene om, at Portugals og Sydafrikas ikke-efterlevelse af de økonomiske sanktioner var den væsentligste årsag til disses ineffektivitet, ikke i helt samme omfang som tidligere efterfulgt af kravet om udvidelse af sanktionerne til også at dække disse lande. Direkte krav om britisk magtanvendelse mod Smith-regimet blev ikke fremført i helt samme omfang som tidligere. Kravet blev især fremført i indlæg fra Ægypten og Uganda.

Langt den overvejende del af de afroasiatiske indlæg lagde foruden som nævnt på de økonomiske interessers indflydelse, hovedvægten på situationen omkring områderne under portugisisk administration. Den tidligere udbredte anerkendelse af, at pro-

blemerne med hensyn til Portugals kolonier adskiller sig noget fra de to andre koloniproblemer i det sydlige Afrika, syntes at være i aftagende. Bl. a. Tanzania og Guinea hævdede således, at den politik, Portugal fører over for sine kolonier, ikke er væsensforskellig fra den apartheid-politik, Sydafrika fører i Sydafrika og Namibia. Beklagelser over og fordømmelser af den økonomiske og militære hjælp, NATO-landene ydede Portugal, syntes mere konsekvent end tidligere at være indbefattet i næsten samtlige indlæg. Det bør dog bemærkes, at mange af indlæggene ikke angreb NATO en bloc, men i forbindelse med omtalen af NATO-medlemmer indføjede ord som „visse“, „nogle“ eller „de NATO-lande“. Dette var ikke blot tilfældet i indlæg fra lande med sædvanligvis moderat observans, men også i indlæg fra bl. a. Guinea og Tanzania.

I forbindelse med beklagelse over NATO-landenes afholdelse af ministermøde i Lissabon hævdedes, at Portugal dermed havde fået NATO's anerkendelse af sin kolonipolitik.

De afrikanske frihedsbevægelser blev omtalt i mindre omfang end hidtil. Der var kun nogle enkelte, der direkte opfordrede til bistand til disse, men til gengæld var der i adskillige indlæg mere generelle bemærkninger om, at man havde nået eller snart ville nå til det punkt, hvor problemerne kun kunne løses af frihedsbevægelserne.

Kun enkelte lande kom ind på tanken om en dialog med Sydafrika. De pågældende indlæg blev afgivet enten samme dag, som Elfenbenskysten var på talerlisten, eller på et senere tidspunkt. Elfenbenskysten gik som det eneste land direkte ind for en dialog og påviste i sit indlæg, der næsten udelukkende tog sit udgangspunkt i dialogtanken, hvorledes denne burde anvendes i forhold til Sydafrika såvel som til Sydrhodesia og Portugal. Somalia, der talte umiddelbart forud for Elfenbenskysten, fandt, at en eventuel dialog kun burde finde sted mellem det sydafrikanske regime og afrikanerne i selve Sydafrika. Enhver afrikaner, der uden for Sydafrika talte for en dialog, var ikke en repræsentant for det frie Afrika, men fulgte sine egne egoistiske interesser. Nigeria og Ghana nævnte dialogtanken i forbindelse med beklagelse over, at Portugal og Sydafrika ikke havde accepteret tilbuddet i Lusaka-manifestet. Ghana havde i troen på be-